

De voornaamste doelstelling van het bestreden besluit is het terrorisme te bestrijden door de tenuitvoerlegging van resolutie 1373 (2001) van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties betreffende de strijd tegen het terrorisme. De doelstelling van verordening nr. 443/92 bestaat echter in het verlenen van ontwikkelingshulp door middel van een samenwerking op financieel, technisch en economisch vlak. De bij die basisverordening gedelegeerde uitvoeringsbevoegdheden belasten de Commissie met het beheer van de financiële en technische hulp en van de economische samenwerking. Een maatregel die bedoeld is om de Filippijnse Regering bij te staan bij de betere beveiliging van haar grenzen, teneinde het terrorisme te bestrijden, gaat de grenzen van de bij de basisverordening vastgestelde uitvoeringsbevoegdheden te buiten, zodat hij onwettig is.

Het bestreden besluit is niet in het Publicatieblad gepubliceerd. Het Europees Parlement heeft pas op 9 september 2005 kennis genomen van de volledige tekst ervan.

(¹) PB L 52 van 27.02.1992, blz. 1.

Beroep, op 17 november 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-404/05)

(2006/C 10/30)

(Proceestaal: Duits)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 november 2005 beroep ingesteld tegen de Bondsrepubliek Duitsland door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Traversa en G. Braun als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door te eisen dat particuliere controle instanties op het gebied van de ecologische landbouw die in een andere lidstaat gevestigd en erkend zijn, in Duitsland over een bedrijfszetel of andere, permanente organisatie beschikt, zodat zij daar hun activiteiten kunnen uitoefenen, niet voldoet aan de krachtens artikel 49 EG op haar rustende verplichtingen;
2. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Duitse autoriteiten verlangen van elke in een andere lidstaat gevestigde en erkende controle instantie op het gebied van de ecologische landbouw dat deze tevens over een vestiging of bedrijfszetel in Duitsland beschikt, wil zij in Duitsland haar activiteiten mogen uitoefenen. Dit vereiste is in strijd met de vrijheid van dienstverrichting aangezien daardoor het verrichten van diensten in Duitsland door ondernemingen met een zetel in andere lidstaten onmogelijk wordt gemaakt.

Onder het vrij verrichten van diensten in de zin van artikel 49 wordt namelijk het recht verstaan om ongehinderd vanuit een lidstaat afzonderlijke diensten te verrichten in een andere lidstaat, zonder daar over een permanente vestiging te beschikken. Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de eerbiediging van de vrijheid van dienstverrichting niet alleen de afschaffing van elke discriminatie op grond van nationaliteit, maar tevens de opheffing van elke beperking die de werkzaamheden van de dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd en aldaar rechtmatig soortgelijke diensten verricht, verbiedt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt. Artikel 49 staat derhalve in de weg aan de toepassing van een nationale regeling of bestuurlijke praktijk die de mogelijkheid voor een dienstverrichter om daadwerkelijk van de vrijheid van dienstverrichting gebruik te maken, zonder objectieve rechtvaardiging beperkt.

De door de Duitse regering aangevoerde middelen — de gestelde uitoefening door de controle instanties van openbaar gezag en het algemeen belang — kunnen deze beperking van de vrijheid van dienstverrichting niet rechtvaardigen. Het beroep op de uitoefening van openbaar gezag — als rechtvaardigingsgrond voor de onderhavige beperking van de vrijheid van dienstverrichting — zou alleen rechtmatig en aanvaardbaar zijn, wanneer het om een activiteit zou gaan die een rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van het openbaar gezag inhoudt. Weliswaar hebben de deelstaten de controle instanties publieke taken opgedragen en hebben zij ook de mogelijkheid de in de verordening voorziene sancties dwingend ten uitvoer te leggen, maar dit is gemeenschapsrechtelijk irrelevant en laat onverlet dat de in het gemeenschapsrecht geregelde werkzaamheden van een controle instantie eveneens door elke, in een andere lidstaat op deze rechtsgrondslag erkende controle instantie in Duitsland mogen worden uitgeoefend in het kader van de vrijheid van dienstverrichting.

Het algemeen belang wordt door het feit dat een controle instantie in Duitsland geen bedrijfszetel heeft, niet in gevaar gebracht, aangezien de effectieve controle op grond van de criteria van het gemeenschapsrecht heeft plaatsgevonden bij de erkenning en de inspectie van de betrokken controle instantie door de autoriteiten van de staat die de erkenning verleent. In casu is er bovendien nog sprake van communautaire coördinatie- en harmonisatiebepalingen die waarborgen dat het belang dat de Duitse regering aanvoert ook in andere lidstaten volgens dezelfde normen wordt gediend.